

Gondok s vágyak közt félúton

Burány Béla

*Nézd a! Tavasz van. Valahol
hajóépítő lázak szegecselik
rozsdásult napjaink kongó
uszályait;
szőke szeretőm hangosan nevet,
s szeme pázsitján tavaszt legelnek
gondján totyogó, aranyló kislibák.*

*Békés vagyok én is, hangom is csupa béke,
okos haragom füstje száll, —
hidlábat építő komor bágerek
szelíd szavával bibelődik.*

*Míg a közel
s távolok arányán nagyranőtt
térdem alatt
vonuló idegen hajók selypes
zenéje kérked, — mosolygom —,
búbos batyummal így ülök
végzett dolgaim hűvös falai tövéén.*

*Sorsom boglárkát
s kórót virágzik, sarlók közt
tétova ujjaim közül,
gondjaim könnyedén emelik mögöttem
karcsú emelőrudak,
egyformán közönyös nap süti hátam
a néma kavicszal.*

*S míg homlokom
jóllakott, mihaszna szél nyalja gyanakvón,
építő szavaim vágyaik rácsán szűrök füttyülve
hajlott derekú, napszámos malterozók.*

Az ablaktisztító dala

Burány Béla

*leheletemtől tisztul az ablak
s fénylik az ég kékítő-kékje. —*

*fekete vázák csöndjében lakom én
s öreg, rossz falak hulló vakolatában. —*

*és egyszer széttörnek a vázák
és egyszer széthullnak a falak. —*

*békés hajnali utakra simulok majd
akkor
mint szelíden fénylő
foszló hajnali ködök. —*

